

Arrest

nr. 188 927 van 26 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker is volgens zijn verklaringen in 2012 België binnengekomen.

1.2. In een brief van 4 februari 2017 aan de gemeente Deurne schrijft verzoeker het volgende:

"Hierbij mijn motivatiebrief volgens art. 9 bis met de redenen:

Medische elementen

Mijn moeder had zware ziekte. Voorlopig zij is stabiel. (Hartelijke bedankt voor Belgische dokters)

Andere omstandigheden

Van omstandigheden in België

- Mijn moeder heeft een vaste contract met "ACTPLUS-home". Zij schrik deze werk verliezen - Ik schrik mijn werk verliezen ook. Beroepskaart vanaf 09/08/2016*

- "Xerius" De aansluiting als zelfstandige werd door het Rijksinstituut voor de Sociale verzekerings der Zelfstandigen geregistreerd met de volgende gegevens: (...) van omstandigheden in het herkomstland:

- Oorlog
- Weigering van legerdienst

Ik heb veel plannen. Ik wil hier in België deze plannen realiseren. Ik wil dat gezondheid van mijn moeder was onder controle van Belgische dokters."

1.3. Na een administratieve controle op 18 april 2017 werd verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum. Een eerste verwijderingspoging op 26 april 2017 werd afgelast wegens verzet van verzoeker.

1.4. Op 5 mei 2017 diende verzoeker een asielaanvraag in, waardoor een repatriëring op 9 mei 2017 diende te worden geannuleerd. Hij werd tevens in het bezit gesteld van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

1.5. Op 7 juni 2017 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 7 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 05/05/2017
Overdracht CGVS: 10/05/2017*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd via videoconferentie gehoord door het Commissariaat-generaal op 17 mei 2017 van 14.01u tot 15.28u, bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn. U werd geboren op 3 augustus 1990 in de Oekraïense stad Novovolynsk (oblast Volyn). Na het afronden van uw studies kwam u in juli 2012 naar België, waar uw moeder, ANTONIUK Olena (O.V. 8.108.305), reeds verschillende jaren verbleef. U wist immers dat u na uw afstuderen opgeroepen zou worden voor het vervullen van uw legerdienst, wat u helemaal niet zag zitten omdat u een tegenstander bent van de militaire dienstplicht. Na uw aankomst in België vernam u nog datzelfde jaar van uw grootmoeder, die nog steeds op uw voormalige adres woont, dat er convocaties waren toegekomen om u aan te melden voor uw legerdienst. U keerde niet naar Oekraïne terug, maar bouwde in België uw leven op. Op 18 april 2017 werd tijdens een politiecontrole vastgesteld dat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. U werd vervolgens ondergebracht in het gesloten centrum van Merksplas met het oog op uw verwijdering van het Belgische grondgebied. Uw repatriëring was voorzien op 26 april 2017, maar werd uiteindelijk afgelast omdat u zich tegen uw vertrek verzette. Een nieuwe repatriëring was voorzien op 9 mei 2017. Deze repatriëring werd echter geannuleerd nadat u op 5 mei 2017 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van uw asielaanvraag verklaart u niet naar Oekraïne te willen terugkeren omdat u er nog steeds dienstplichtig bent en u weigert uw dienstplicht te vervullen. U bent namelijk een tegenstander van verplichte militaire dienst en van het gebruik van geweld in het algemeen. U vreest ook voor uw leven indien u uw dienstplicht zou moeten vervullen omdat u niet gewoon bent te vechten en dat nog nooit gedaan heeft. U bent tot slot niet akkoord met de manier waarop het conflict in uw land aangepakt wordt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u verschillende militaire convocaties voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar uw land van herkomst terug wil omdat u in Oekraïne verplicht zal worden militaire dienst te doen, wat u om meerdere redenen weigert. Vooreerst bent u een tegenstander van geweld en prefereert u conflicten op een vreedzame wijze op te lossen. U vreest daarnaast voor uw leven indien u uw legerdienst zou moeten vervullen omdat u niet gewoon bent te vechten. Tot slot kan u zich niet vinden in de manier waarop het conflict in uw land wordt aangepakt. Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw asielaanvraag als laattijdig beschouwd dient te worden. U verklaarde immers uw herkomstland Oekraïne destijds in 2012 reeds te zijn ontvlucht uit vrees om uw

militaire dienstplicht te moeten vervullen. Op het moment van uw vlucht uit Oekraïne was u hiertoe nog niet opgeroepen, maar na uw aankomst in België vernam u van uw grootmoeder dat er convocaties op uw naam toegekomen waren om u aan te melden voor uw verplichte legerdienst, en dit reeds in 2012 (CGVS, p. 5-6 en 12). Desalniettemin vroeg u pas op 5 mei 2017 asiel, nadat u naar het gesloten centrum van Merksplas was overgebracht nadat bij een politiecontrole werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond én nadat men reeds op 26 april 2017 gepoogd had u naar Oekraïne te repatriëren, waartegen u zich verzette. Gevraagd waarom u nooit eerder asiel heeft aangevraagd- u ontvluchtte uw land immers om dezelfde reden als diegene waarom u actueel asiel vraagt en wist al sinds 2012 dat u daadwerkelijk opgeroepen werd voor het vervullen van u militaire dienstplicht -, repliceerde u dat u zich bij verschillende kennissen had geïnformeerd en vele van uw kennissen negatieve beslissingen hadden gekregen en gerepatrieerd werden, waardoor u wist dat het onmogelijk was om asiel te krijgen omdat u uw legerdienst weigert te vervullen. Op de vraag waarom u actueel dan toch asiel heeft gevraagd als u ervan uiting dat uw asielaanvraag toch geweigerd zou worden, antwoordde u dat er desondanks een kleine kans is en u moet proberen. Eerder heeft u deze kleine kans om asiel te vragen en mogelijk te verkrijgen nooit gegrepen aangezien u nooit eerder in een gesloten centrum zat omdat men u met dwang naar Oekraïne wil terugsturen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u het grootste deel van uw verblijf in België illegaal was (CGVS, p. 10), wat op zich reeds een belangrijk risico inhield om tegen de lamp te lopen en gerepatrieerd te worden, wierp u op dat indien u eerder tegen de lamp was gelopen, u op dat moment asiel zou hebben gevraagd (CGVS, p. 14). Deze verklaringen kunnen de laattijdigheid van uw asielaanvraag niet verschonen. Van iemand die internationale bescherming inroept omdat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland ten aanzien waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade koestert, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt. Dat u uw vraag om internationale bescherming pas kenbaar maakt ruim 4 jaar na uw vlucht uit uw herkomstland ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees in belangrijke mate.

Vervolgens zij erop gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine Etat du conflit armé dans l'est après les accords de Minsk II - 20/05/2016) blijkt dat de aard van het conflict in het oosten van Oekraïne is geëvolueerd sinds het begin van de gevechten in mei 2014. Na het ondertekenen van de akkoorden van Minsk II in februari 2015 zijn de gevechten tussen de Oekraïense troepen en de pro-Russische separatisten namelijk duidelijk minder intens geworden, ook al worden er nog periodes van oplaaiend sporadisch geweld en gevechten gemeld. In september 2015 ondertekenden de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatisten opnieuw een staakt-het-vurenakkoord. Dit akkoord beperkte de vijandelijkheden en het aantal slachtoffers van het conflict aanzienlijk, ook al blijven er afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten bestaan, hoofdzakelijk langs de contactlijn in de oblast Donetsk. Deze weinig intense conflictsituatie blijft tot vandaag bestaan.

In deze context van oorlog met de pro-Russische separatisten van de oblasten Donetsk en Loehansk meldt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Ukraine : Mobilisation partielle 2015, 2016 – 19 mai 2016), dat de Oekraïense autoriteiten verschillende golven van gedeeltelijke mobilisatie van reservisten hebben afgekondigd om mannen de strijd in te sturen. Na de zesde mobilisatiegolf, die eindigde in augustus 2015, is er tot vandaag geen nieuwe mobilisatie van Oekraïense reservisten geweest omdat het aantal vrijwilligers dat onder contract in dienst trad in het Oekraïense leger, voldoende was. De Oekraïense autoriteiten hebben vaak hun wens geuit, naar een beroepsleger te evolueren en het gebruik van reservisten indien nodig te overwegen.

In deze context verklaart u dat u vreest naar het Oekraïense leger te worden gestuurd en hebt u om die reden asiel gevraagd.

Er dient te worden benadrukt dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve moet regelen en dat de vervolging of de straf van wie zich onttrekt aan de dienstplicht, aan de mobilisatie van reservisten of van wie deserteert, in het kader van de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, in principe niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft de reglementering betreffende de dienstplicht, het behoud van een militaire reserve en de mobilisatie tot doel, over voldoende gevechtstroepen te beschikken ingeval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit betekent dat in geval van een militair conflict sommige categorieën van ingezetenen van een land indien nodig naar de wapens grijpen en strijd leveren om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen wettig strijd te leveren, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen vloeit voort dat uw vrees is gebaseerd op de volgende elementen: U bent een tegenstander van geweld en prefereert conflicten op een vreedzame wijze op te lossen. U vreest voor uw leven indien u uw legerdienst zou moeten vervullen omdat u nog nooit gevochten heeft. U bent tot slot niet akkoord met de manier waarop het conflict in Oekraïne werd aangepakt.

Er bestaan verschillende vormen van bezwaar tegen militaire verplichtingen die vrees voor vervolging om die reden kunnen rechtvaardigen. Zo onderscheidt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties (UNHCR) in het document van 3 december 2013, "Guidelines on international protection no. 10: claims to refugee status related to military service within the context of article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees":

- het bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren (absolute of gedeeltelijke gewetensbezwaarden);*
- het bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag. Deze tweede vorm verwijst tegelijk naar het bezwaar om deel te nemen aan een illegaal gewapend conflict [jus ad bellum], een bezwaar dat verwijst naar het ongeoorloofde gebruik van geweld, en het bezwaar tegen oorlogsmethoden en –middelen zoals gereguleerd door het internationale humanitaire recht [jus in bello], het internationale recht betreffende de mensenrechten en door het internationale strafrecht.*
- het gewetensbezwaar tegen de omstandigheden van de legerdienst.*

Deze verschillende vormen van bezwaar tegen de legerdienst die vrees voor vervolging kunnen rechtvaardigen, zullen hierna worden onderzocht.

Ten eerste riep u in dat u uw dienstplicht weigert te vervullen omdat u een tegenstander bent van de verplichte legerdienst. U keurt de verplichte legerdienst af omdat u tegen vechten, doden en strijden bent en u een vreedzame oplossing van conflictsituaties verkiest (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat u zich voor uw dienstweigering beroept op gewetensbezwaren. Op basis van uw verklaringen kunnen in uw hoofde evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een het gebruik van geweld en het doden van anderen worden vastgesteld.

Als achterliggende reden voor uw dienstweigering en uw afkeer van geweld verwees u naar het feit dat u iemand bent die elke situatie op een vreedzame manier wil oplossen (CGVS, p. 12, 13). Voor u is het gebruik van geweld en het doden van mensen dan ook niet normaal (CGVS, p. 16). Toen u gevraagd werd waarom u het gebruik van geweld als niet normaal bestempelt, slaagde u er echter niet in uw achterliggende morele principes op afdoende wijze te duiden. U kwam niet verder dan dat u niet kan begrijpen hoe het voor iemand normaal kan zijn om anderen te slaan, te pesten of te doden (CGVS, p. 16-17). U werd op verschillende manieren gevraagd waarom u van oordeel bent dat het gebruik van geweld, als in mensen slaan of zelfs vermoorden, niet normaal is, maar slaagde er niet in aan te geven waarop uw oordeel concreet gebaseerd is. U stelde meermaals dat u er niet bij kan hoe dergelijke acties normaal zouden kunnen zijn en tot slot verklaarde u nog dat u niet kan begrijpen hoe je iemand het leven kan ontnemen dat je zelf niet hebt geschonken (CGVS, p. 16-17). Daarnaast gaf u aan dat een land volgens u wel het recht heeft om zijn grondgebied te verdedigen, indien nodig met geweld, indien een vreedzame oplossing niet mogelijk is. U geeft zelf wel de absolute voorkeur aan een vreedzame probleem- of conflictoplossing, maar indien een dergelijke oplossing niet haalbaar is, mag een land dat aangevallen wordt wel zijn territorium verdedigen, indien nodig met geweld. Een land heeft echter niet het recht om in dat geval te plunderen, geld te slaan uit het conflict, te bombarderen of gewone, onschuldige burgers te vermoorden (CGVS, p. 12-13 en 15). Het verdedigen van het grondgebied en de burgers is volgens u echter een taak die toebehoort aan specialisten, d.i. mensen die hiertoe geschoold zijn en er hun beroep van gemaakt hebben, niet van de gewone burgers (CGVS, p. 13). U kan ermee leven dat andere mensen wel leren omgaan met wapens en indien nodig militair ingrijpen, niettemin u dit afkeurt omdat u een vreedzame oplossing prefereert. U bent namelijk van oordeel dat ieder zijn eigen leven mag leiden en zijn eigen keuzes mag maken. Indien mensen er vrijwillig voor kiezen om legerdienst te doen of in het leger te gaan, is dat hun eigen keuze (CGVS, p. 13 en 15). Dergelijke verklaringen getuigen niet van een diepgewortelde afkeer van geweld en/of onoverkomelijke gewetensbezwaren aangaande het gebruik van geweld. Het feit dat de keuzevrijheid van het individu voor u primeert en u zodoende van mening bent dat mensen die er vrijwillig voor kiezen om militaire training te volgen en in het leger te gaan geweld mogen aanwenden indien dit uitsluitend tot doel heeft om het grondgebied van de staat te verdedigen, wijst niet op een diepgewortelde afkeer van geweld. Indien uw dienstweigering is ingegeven door onoverkomelijke gewetensbezwaren aangaande het gebruik van geweld, kan er immers vanuit gegaan worden dat u zich volledig zou afzetten tegen elk gebruik van geweld, wat in casu niet het geval is. Uw verklaringen zijn op dit punt dan ook niet afdoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen omwille van uw dienstweigering.

Daarnaast gaf u aan dat u bij terugkeer naar Oekraïne vreest voor uw leven indien u uw legerdienst moet vervullen en u ingezet zou worden in het actueel heersende conflict in Oekraïne. U bent immers

niet gewoon om te vechten en heeft dit nog nooit gedaan (CGVS, p. 16). Zij er vooreerst op gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat het loutere feit dat u uw dienstplicht moet vervullen niet automatisch inhoudt dat u ingezet zal worden in de gevechtszones in het Oosten van Oekraïne. De verplichte legerdienst wordt immers geregeld door de Oekraïense wet betreffende de dienstplicht en de legerdienst, die losstaat van de gedeeltelijke mobilisatie uitgevaardigd door het Oekraïense parlement, en de wetbepalingen betreffende de vreedstijd zijn van toepassing. Daarnaast moet benadrukt worden dat uw vrees om gedood te worden een motief is dat is ingegeven door een louter persoonlijk belang en dat bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen of aan een nieuwe oproep als reservist, en dat dus niet valt onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het behoort tot de voorrechten van een land, zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en te voorzien in genoeg troepen. De mogelijkheid tot slachtoffers bij de opgestelde strijdmachten is eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Voorts weigert u uw legerdienst te doen omdat u zich niet kan vinden in de manier waarop het conflict in uw land wordt aangepakt. Zoals hierboven reeds aangestipt, betekent de vervulling van de militaire dienstplicht niet noodzakelijk een inzet in de gevechtszones in het Oosten van uw land, waar momenteel nog steeds een gewapend conflict heerst. Uw onvrede met de manier waarop dit conflict door de strijdende partijen wordt aangepakt, is bijgevolg onvoldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. U keurt het militair ingrijpen in het kader van het in uw land heersende gewapende conflict af omdat dit enkel is gericht op winstbejag. De oorlog in uw land draait enkel om geld, niet om de verdediging van het gebied of etniciteit. De oorlog is volgens u een business geworden die gericht is op geldgewin en waarbij geplunderd wordt en onschuldige burgers vermoord worden (CGVS, p. 12 en 15). Er moet echter op gewezen worden dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de internationale gemeenschap, met uitzondering van Rusland, de militaire acties van de Oekraïense autoriteiten voor het behoud van de territoriale integriteit als legitiem beschouwt. Dat bij dergelijke militaire acties geweld wordt gebruikt tegen eigen staatsburgers is inherent aan het beschermen van de territoriale integriteit tegen delen die zich (gewapenderhand) van het land willen afscheuren. Bijgevolg kan hieruit geen geldig bezwaar voor dienstweigering worden geput.

Tot slot haalde u aan dat u bij terugkeer naar Oekraïne omwille van uw dienstweigering verschillende straffen riskeert. Op de convocaties door middel waarvan u werd opgeroepen voor het vervullen van uw dienstplicht staat immers vermeld dat u een boete riskeert indien u niet op de oproeping ingaat (CGVS, p. 6). Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Oekraïne omwille van uw dienstweigering voor de rechtbank te moeten verschijnen en kan u ook opgesloten te worden. Welke straf u in dat geval precies riskeert, wist u echter niet (CGVS, p. 15). Voor zover u juridische vervolgingen riskeert in geval van terugkeer omdat u zich aan de legerdienst hebt onttrokken, moet worden opgemerkt dat de gerechtelijke actie tegen dergelijke inbreuk wettig is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus Ukraine. Mobilisation partielle 2015, insoumission), blijkt dat de straffen niet buitensporig zijn en dat u in uw situatie, namelijk iemand die weigert zijn dienstplicht te vervullen, hoogstens een boete riskeert in geval van terugkeer, waarna u zult moeten kiezen, als u opnieuw onder de wapens wordt geroepen, tussen uw dienstplicht vervullen of een zwaardere wettige straf aanvaarden.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u ook verwees naar de infrastructuur in geval van legerdienst. U stelde dat u geen probleem heeft met de legerdienst in België omdat die niet verplicht is en de infrastructuur in België ook anders is dan die in Oekraïne, al kon u dit niet concretiseren (CGVS, p. 13-14). Er dient te worden vastgesteld dat dit motief niet kan verbonden worden aan een onoverkomelijke gewetensbezwaardheid vanuit een politieke, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u aan deze omstandigheden vreest blootgesteld te worden omwille van een discriminatoire behandeling op basis van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2 b) dient ten slotte gesteld dat een militaire strijd een uitzonderlijke situatie is die steeds gepaard gaat met een zekere hardheid en oncomfortabele omstandigheden, die ook beïnvloed worden door de middelen waarover een staat beschikt, en waaronder de infrastructuur kan begrepen worden, zonder dat deze elementen hierbij aanzien worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, 7 militaire convocaties, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze convocaties toont slechts aan dat u wordt opgeroepen voor het vervullen van uw militaire dienstplicht in Oekraïne, wat hier niet betwist wordt.

Wat betreft een eventuele verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Novovolynsk (oblast Volyn) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker acht in een enig middel de volgende bepalingen geschonden:

"artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht".

Hij vraagt om naar de concrete omstandigheden van de zaak te kijken, herneemt een stukje van de bestreden beslissing en gaat op algemeen theoretische wijze in op deze beoordeling van de feiten.

Verzoeker betoogt dat hij pas op 5 mei 2017 asiel heeft aangevraagd omdat de kans bestaat dat hij zal worden gerepatriëerd. Hij vreest dat hij dan zijn legerdienst zal moeten vervullen of vervolgd zal worden. Hij vluchtte in 2012 uit Oekraïne naar zijn moeder in België en voelde er zich veilig. Hij begon opnieuw

een leven op te bouwen, hij was jong en roekeloos en had nooit gedacht dat er een kans bestond dat hij gerepatriëerd zou worden. Daarom vroeg hij geen asiel aan.

De bestreden beslissing stelt ook dat verzoeker zijn achterliggende morele principes niet op afdoende wijze kan duiden. Hij maakt echter zeer duidelijk dat hij persoonlijk tegen geweld is en dat hij elke situatie op een vreedzame manier wil oplossen. Hij kan er wel inkomen dat er gevallen zijn waarbij een land zijn grondgebied moet verdedigen.

Hij besluit dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas. De Commissaris-generaal heeft het niet nodig geacht om de reële situatie te onderzoeken.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Het is geenszins begrijpelijk dat verzoeker zich veilig voelde in 2012 toen hij hier in België aankwam en daarom geen asielaanvraag heeft ingediend. Indien verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming, dan dient hij zijn asielaanvraag niet in te dienen op het ogenblik dat hij het voorwerp uitmaakt van een tweede poging tot repatriëring. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden dat hij zijn morele principe voldoende duidelijk heeft gemaakt met het argument dat hij persoonlijk tegen geweld is en dat hij elke situatie op een vreedzame wijze wil oplossen, maar hij er wel kan inkomen dat er gevallen zijn waarbij een land zijn grondgebied moet verdedigen. Tot slot beperkt het summiere beroep zich tot het argument dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en dat de Commissaris-generaal het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken. Dergelijk argument laat enkel toe om vast te stellen dat verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn asielaanvraag niet steunt op ernstige motieven.

De omstandige motivering van de bestreden beslissing is immers correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar uw land van herkomst terug wil omdat u in Oekraïne verplicht zal worden militaire dienst te doen, wat u om meerdere redenen weigert. Vooreerst bent u een tegenstander van geweld en prefereert u conflicten op een vreedzame wijze op te lossen. U vreest daarnaast voor uw leven indien u uw legerdienst zou moeten vervullen omdat u niet gewoon bent te vechten. Tot slot kan u zich niet vinden in de manier waarop het conflict in uw land wordt aangepakt. Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw asielaanvraag als laattijdig beschouwd dient te worden. U verklaarde immers uw herkomstland Oekraïne destijds in 2012 reeds te zijn ontvlucht uit vrees om uw militaire dienstplicht te moeten vervullen. Op het moment van uw vlucht uit Oekraïne was u hiertoe nog niet opgeroepen, maar na uw aankomst in België vernam u van uw grootmoeder dat er convocaties op uw naam toegekomen waren om u aan te melden voor uw verplichte legerdienst, en dit reeds in 2012 (CGVS, p. 5-6 en 12). Desalniettemin vroeg u pas op 5 mei 2017 asiel, nadat u naar het gesloten centrum van Merksplas was overgebracht nadat bij een politiecontrole werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond én nadat men reeds op 26 april 2017 gepoogd had u naar

Oekraïne te repatriëren, waartegen u zich verzette. Gevraagd waarom u nooit eerder asiel heeft aangevraagd- u ontvluchtte uw land immers om dezelfde reden als diegene waarom u actueel asiel vraagt en wist al sinds 2012 dat u daadwerkelijk opgeroepen werd voor het vervullen van u militaire dienstplicht -, repliceerde u dat u zich bij verschillende kennissen had geïnformeerd en vele van uw kennissen negatieve beslissingen hadden gekregen en gerepatrieerd werden, waardoor u wist dat het onmogelijk was om asiel te krijgen omdat u uw legerdienst weigert te vervullen. Op de vraag waarom u actueel dan toch asiel heeft gevraagd als u ervan uiting dat uw asielaanvraag toch geweigerd zou worden, antwoordde u dat er desondanks een kleine kans is en u moet proberen. Eerder heeft u deze kleine kans om asiel te vragen en mogelijk te verkrijgen nooit gegrepen aangezien u nooit eerder in een gesloten centrum zat omdat men u met dwang naar Oekraïne wil terugsturen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u het grootste deel van uw verblijf in België illegaal was (CGVS, p. 10), wat op zich reeds een belangrijk risico inhield om tegen de lamp te lopen en gerepatrieerd te worden, wierp u op dat indien u eerder tegen de lamp was gelopen, u op dat moment asiel zou hebben gevraagd (CGVS, p. 14). Deze verklaringen kunnen de laattijdigheid van uw asielaanvraag niet verschonen. Van iemand die internationale bescherming inroept omdat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland ten aanzien waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade koestert, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt. Dat u uw vraag om internationale bescherming pas kenbaar maakt ruim 4 jaar na uw vlucht uit uw herkomstland ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees in belangrijke mate.

Vervolgens zij erop gewezen dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (Ukraine Etat du conflit armé dans l'est après les accords de Minsk II - 20/05/2016) blijkt dat de aard van het conflict in het oosten van Oekraïne is geëvolueerd sinds het begin van de gevechten in mei 2014. Na het ondertekenen van de akkoorden van Minsk II in februari 2015 zijn de gevechten tussen de Oekraïense troepen en de pro-Russische separatisten namelijk duidelijk minder intens geworden, ook al worden er nog periodes van oploeiend sporadisch geweld en gevechten gemeld. In september 2015 ondertekenden de Oekraïense autoriteiten en de pro-Russische separatisten opnieuw een staakt-het-vurenakkoord. Dit akkoord beperkte de vijandelijkheden en het aantal slachtoffers van het conflict aanzienlijk, ook al blijven er afzonderlijke conflicten en gelokaliseerde vuurgevechten bestaan, hoofdzakelijk langs de contactlijn in de oblast Donetsk. Deze weinig intense conflictsituatie blijft tot vandaag bestaan.

In deze context van oorlog met de pro-Russische separatisten van de oblasten Donetsk en Loehansk meldt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Ukraine : Mobilisation partielle 2015, 2016 – 19 mai 2016), dat de Oekraïense autoriteiten verschillende golven van gedeeltelijke mobilisatie van reservisten hebben afgekondigd om mannen de strijd in te sturen. Na de zesde mobilisatiegolf, die eindigde in augustus 2015, is er tot vandaag geen nieuwe mobilisatie van Oekraïense reservisten geweest omdat het aantal vrijwilligers dat onder contract in dienst trad in het Oekraïense leger, voldoende was. De Oekraïense autoriteiten hebben vaak hun wens geuit, naar een beroepsleger te evolueren en het gebruik van reservisten indien nodig te overwegen.

In deze context verklaart u dat u vreest naar het Oekraïense leger te worden gestuurd en hebt u om die reden asiel gevraagd.

Er dient te worden benadrukt dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve moet regelen en dat de vervolging of de straf van wie zich onttrekt aan de dienstplicht, aan de mobilisatie van reservisten of van wie deserteert, in het kader van de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, in principe niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft de reglementering betreffende de dienstplicht, het behoud van een militaire reserve en de mobilisatie tot doel, over voldoende gevechtstroepen te beschikken ingeval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit betekent dat in geval van een militair conflict sommige categorieën van ingezetenen van een land indien nodig naar de wapens grijpen en strijd leveren om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen wettig strijd te leveren, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen vloeit voort dat uw vrees is gebaseerd op de volgende elementen: U bent een tegenstander van geweld en prefereert conflicten op een vreedzame wijze op te lossen. U vreest voor uw leven indien u uw legerdienst zou moeten vervullen omdat u nog nooit gevochten heeft. U bent tot slot niet akkoord met de manier waarop het conflict in Oekraïne werd aangepakt.

Er bestaan verschillende vormen van bezwaar tegen militaire verplichtingen die vrees voor vervolging om die reden kunnen rechtvaardigen. Zo onderscheidt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties (UNHCR) in het document van 3 december 2013, "Guidelines on international protection no. 10: claims

to refugee status related to military service within the context of article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”:

- *het bezwaar tegen de legerdienst wegens gewetensbezwaren (absolute of gedeeltelijke gewetensbezwaarden);*
- *het bezwaar tegen de legerdienst in een conflict dat in strijd is met de elementaire regels van het menselijke gedrag. Deze tweede vorm verwijst tegelijk naar het bezwaar om deel te nemen aan een illegaal gewapend conflict [jus ad bellum], een bezwaar dat verwijst naar het ongeoorloofde gebruik van geweld, en het bezwaar tegen oorlogsmethoden en –middelen zoals gereguleerd door het internationale humanitaire recht [jus in bello], het internationale recht betreffende de mensenrechten en door het internationale strafrecht.*
- *het gewetensbezwaar tegen de omstandigheden van de legerdienst.*

Deze verschillende vormen van bezwaar tegen de legerdienst die vrees voor vervolging kunnen rechtvaardigen, zullen hierna worden onderzocht.

Ten eerste riep u in dat u uw dienstplicht weigert te vervullen omdat u een tegenstander bent van de verplichte legerdienst. U keurt de verplichte legerdienst af omdat u tegen vechten, doden en strijden bent en u een vreedzame oplossing van conflictsituaties verkiest (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat u zich voor uw dienstweigering beroept op gewetensbezwaren. Op basis van uw verklaringen kunnen in uw hoofde evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een het gebruik van geweld en het doden van anderen worden vastgesteld.

Als achterliggende reden voor uw dienstweigering en uw afkeer van geweld verwees u naar het feit dat u iemand bent die elke situatie op een vreedzame manier wil oplossen (CGVS, p. 12, 13). Voor u is het gebruik van geweld en het doden van mensen dan ook niet normaal (CGVS, p. 16). Toen u gevraagd werd waarom u het gebruik van geweld als niet normaal bestempelt, slaagde u er echter niet in uw achterliggende morele principes op afdoende wijze te duiden. U kwam niet verder dan dat u niet kan begrijpen hoe het voor iemand normaal kan zijn om anderen te slaan, te pesten of te doden (CGVS, p. 16-17). U werd op verschillende manieren gevraagd waarom u van oordeel bent dat het gebruik van geweld, als in mensen slaan of zelfs vermoorden, niet normaal is, maar slaagde er niet in aan te geven waarop uw oordeel concreet gebaseerd is. U stelde meermaals dat u er niet bij kan hoe dergelijke acties normaal zouden kunnen zijn en tot slot verklaarde u nog dat u niet kan begrijpen hoe je iemand het leven kan ontnemen dat je zelf niet hebt geschonken (CGVS, p. 16-17). Daarnaast gaf u aan dat een land volgens u wel het recht heeft om zijn grondgebied te verdedigen, indien nodig met geweld, indien een vreedzame oplossing niet mogelijk is. U geeft zelf wel de absolute voorkeur aan een vreedzame probleem- of conflictoplossing, maar indien een dergelijke oplossing niet haalbaar is, mag een land dat aangevallen wordt wel zijn territorium verdedigen, indien nodig met geweld. Een land heeft echter niet het recht om in dat geval te plunderen, geld te slaan uit het conflict, te bombarderen of gewone, onschuldige burgers te vermoorden (CGVS, p. 12-13 en 15). Het verdedigen van het grondgebied en de burgers is volgens u echter een taak die toebehoort aan specialisten, d.i. mensen die hiertoe geschoold zijn en er hun beroep van gemaakt hebben, niet van de gewone burgers (CGVS, p. 13). U kan ermee leven dat andere mensen wel leren omgaan met wapens en indien nodig militair ingrijpen, niettemin u dit afkeurt omdat u een vreedzame oplossing prefereert. U bent namelijk van oordeel dat ieder zijn eigen leven mag leiden en zijn eigen keuzes mag maken. Indien mensen er vrijwillig voor kiezen om legerdienst te doen of in het leger te gaan, is dat hun eigen keuze (CGVS, p. 13 en 15). Dergelijke verklaringen getuigen niet van een diepgewortelde afkeer van geweld en/of onoverkomelijke gewetensbezwaren aangaande het gebruik van geweld. Het feit dat de keuzevrijheid van het individu voor u primeert en u zodoende van mening bent dat mensen die er vrijwillig voor kiezen om militaire training te volgen en in het leger te gaan geweld mogen aanwenden indien dit uitsluitend tot doel heeft om het grondgebied van de staat te verdedigen, wijst niet op een diepgewortelde afkeer van geweld. Indien uw dienstweigering is ingegeven door onoverkomelijke gewetensbezwaren aangaande het gebruik van geweld, kan er immers vanuit gegaan worden dat u zich volledig zou afzetten tegen elk gebruik van geweld, wat in casu niet het geval is. Uw verklaringen zijn op dit punt dan ook niet afdoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen omwille van uw dienstweigering.

Daarnaast gaf u aan dat u bij terugkeer naar Oekraïne vreest voor uw leven indien u uw legerdienst moet vervullen en u ingezet zou worden in het actueel heersende conflict in Oekraïne. U bent immers niet gewoon om te vechten en heeft dit nog nooit gedaan (CGVS, p. 16). Zij er vooreerst op gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat het loutere feit dat u uw dienstplicht moet vervullen niet automatisch inhoudt dat u ingezet zal worden in de gevechtszones in het Oosten van Oekraïne. De verplichte legerdienst wordt immers geregeld door de Oekraïense wet betreffende de dienstplicht en de legerdienst, die losstaat van de gedeeltelijke mobilisatie uitgevaardigd door het Oekraïense parlement, en de wetbepalingen betreffende de vredestand zijn van toepassing. Daarnaast moet benadrukt

worden dat uw vrees om gedood te worden een motief is dat is ingegeven door een louter persoonlijk belang en dat bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen of aan een nieuwe oproep als reservist, en dat dus niet valt onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het behoort tot de voorrechten van een land, zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en te voorzien in genoeg troepen. De mogelijkheid tot slachtoffers bij de opgestelde strijdmachten is eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Voorts weigert u uw legerdienst te doen omdat u zich niet kan vinden in de manier waarop het conflict in uw land wordt aangepakt. Zoals hierboven reeds aangestipt, betekent de vervulling van de militaire dienstplicht niet noodzakelijk een inzet in de gevechtszones in het Oosten van uw land, waar momenteel nog steeds een gewapend conflict heerst. Uw onvrede met de manier waarop dit conflict door de strijdende partijen wordt aangepakt, is bijgevolg onvoldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. U keurt het militair ingrijpen in het kader van het in uw land heersende gewapende conflict af omdat dit enkel is gericht op winstbejag. De oorlog in uw land draait enkel om geld, niet om de verdediging van het gebied of etniciteit. De oorlog is volgens u een business geworden die gericht is op geldgewin en waarbij geplunderd wordt en onschuldige burgers vermoord worden (CGVS, p. 12 en 15). Er moet echter op gewezen worden dat het feit dat een persoon het niet eens is met de politieke rechtvaardiging of doel van zijn overheid bij een bepaalde militaire actie niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van gewetensbezwaren (UNHCR, Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the Protocol relating to the Status of Refugees, december 2011 [heruitgave], paragraaf 171). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de internationale gemeenschap, met uitzondering van Rusland, de militaire acties van de Oekraïense autoriteiten voor het behoud van de territoriale integriteit als legitiem beschouwt. Dat bij dergelijke militaire acties geweld wordt gebruikt tegen eigen staatsburgers is inherent aan het beschermen van de territoriale integriteit tegen delen die zich (gewapenderhand) van het land willen afscheuren. Bijgevolg kan hieruit geen geldig bezwaar voor dienstweigering worden geput.

Tot slot haalde u aan dat u bij terugkeer naar Oekraïne omwille van uw dienstweigering verschillende straffen riskeert. Op de convocaties door middel waarvan u werd opgeroepen voor het vervullen van uw dienstplicht staat immers vermeld dat u een boete riskeert indien u niet op de oproeping ingaat (CGVS, p. 6). Daarnaast vreest u bij terugkeer naar Oekraïne omwille van uw dienstweigering voor de rechtbank te moeten verschijnen en kan u ook opgesloten te worden. Welke straf u in dat geval precies riskeert, wist u echter niet (CGVS, p. 15). Voor zover u juridische vervolgingen riskeert in geval van terugkeer omdat u zich aan de legerdienst hebt onttrokken, moet worden opgemerkt dat de gerechtelijke actie tegen dergelijke inbreuk wettig is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus Ukraine. Mobilisation partielle 2015, insoumission), blijkt dat de straffen niet buitensporig zijn en dat u in uw situatie, namelijk iemand die weigert zijn dienstplicht te vervullen, hoogstens een boete riskeert in geval van terugkeer, waarna u zult moeten kiezen, als u opnieuw onder de wapens wordt geroepen, tussen uw dienstplicht vervullen of een zwaardere wettige straf aanvaarden.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u ook verwees naar de infrastructuur in geval van legerdienst. U stelde dat u geen probleem heeft met de legerdienst in België omdat die niet verplicht is en de infrastructuur in België ook anders is dan die in Oekraïne, al kon u dit niet concretiseren (CGVS, p. 13-14). Er dient te worden vastgesteld dat dit motief niet kan verbonden worden aan een onoverkomelijke gewetensbezwaardheid vanuit een politieke, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u aan deze omstandigheden vreest blootgesteld te worden omwille van een discriminatoire behandeling op basis van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2 b) dient ten slotte gesteld dat een militaire strijd een uitzonderlijke situatie is die steeds gepaard gaat met een zekere hardheid en oncomfortabele omstandigheden, die ook beïnvloed worden door de middelen waarover een staat beschikt, en waaronder de infrastructuur kan begrepen worden, zonder dat deze elementen hierbij aanzien worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, 7 militaire convocaties, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze convocaties toont slechts

aan dat u wordt opgeroepen voor het vervullen van uw militaire dienstplicht in Oekraïne, wat hier niet betwist wordt.

Wat betreft een eventuele verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke (zie boven)."

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico in hoofde van verzoeker:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Novovolynsk (oblast Volyn) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen."

Deze motivering is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële

onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP